

Sygn. akt II KO 9/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **Z. S., K. G., R. P., J. P.**

oskarżonych z art. 223 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 marca 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 stycznia 2016r. sygn. akt X K [...] o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Rejonowego na uwzględnienie nie zasługuje.

Przed wszystkim wskazać należy, że Sąd ten nie przedstawił jakichkolwiek argumentów, które przemawiałyby za przekazaniem innemu sądowi równorzędnemu sprawy w części dotyczącej oskarżonych Z. S., K. G. i R. P.. Zdecydowanie zaś przeciwko takiej decyzji przemawia przewlekły sposób prowadzenia tej sprawy. Biorąc pod uwagę, że od zdarzeń, które są przedmiotem osądu, upłynęło blisko 7 lat, a w istocie nie rozpoczęto jeszcze rozprawy, sprawa ta powinna być objęta nadzorem administracyjnym, który winien stworzyć warunki do jej sprawnego rozpoznania, nie zaś przekazywana innemu sądowi. Przekazanie takie w żaden sposób nie może spowodować przyspieszenia rozpoznania sprawy, a zawarte w uzasadnieniu wniosku sugestie co do tego, są wręcz kuriozalne i z pewnością nie wiążą się z prawidłowym rozumieniem „dobra wymiaru

sprawiedliwości”. Równie trudne do zrozumienia jest założenie, że choć „postawa obrony wskazująca na zamiar bezpośredniego przesłuchania wszystkich świadków wskazanych w akcie oskarżenia” prowadzi do tak daleko idących trudności w rozpoznania sprawy w W., to Sąd Rejonowy w P. „może stworzyć lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu”.

Z pewnością zasadnie można rozważać przekazanie sprawy innemu sądowi w części dotyczącej J. P., lecz mogłoby to nastąpić tylko wówczas, gdyby sprawa co do tego oskarżonego została wyłączona do odrębnego postępowania.

Mając na względzie przedstawione względy, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.